

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: I. D., nar.
státní příslušnost
pobytem v
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,
Odbor cizinecké policie,
Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 5. 2018, č. j. KRPB-97789-24/ČJ-2018-060022-Z,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování žalobce ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států EU, dále též jako „Nařízení EU č. 604/2013“). Doba zajištění žalobce byla stanovena podle § 125 odst. 1 ZPC na 31 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 30. 4. do 30. 5. 2018.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce nejprve uplatnil blanketní žalobu, kterou následně prostřednictvím ustanoveného právního zástupce doplnil podáním ze dne 8. 6. 2018. Žalobce rozporoval postup žalované v tom, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil existenci vážného nebezpečí útěku žalobce. K tomu citoval rozsáhlé pasáže z napadeného rozhodnutí. Posouzení eventuální existence vážného nebezpečí útěku žalobce bylo podle žalobce účelově zaměřeno na prvky skutkových zjištění, které svědčily v neprospěch žalobce, přitom však byla opomenuta ta zjištění, která svědčila ve prospěch žalobce, jenž existenci nebezpečí útěku zpochybňovala (poznámka soudu: tyto okolnosti nebyly blíže konkretizovány, ani doloženy).
3. Žalobce dále citoval ust. § 129 odst. 4 ZPC, v němž je specifikováno, co se zejména považuje za vážné nebezpečí útěku. V této souvislosti žalobce uvedl, že bezpochyby naplnil některé z důvodů uvedených v demonstračním výčtu citovaného ustanovení, avšak tato skutečnost nemůže sama o sobě podle žalobce znamenat to, že žalovaná není povinna dostatečně individualizovaně posoudit naplnění existence vážného nebezpečí útěku u žalobce. Dle čl. 28 odst. 2 Nařízení EU č. 604/2013 (dále též „Dublinského nařízení“), mohou členské státy zajistit osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení *každého jednotlivého případu*. Nelze se tak spokojit s technickým podřazením některého ze skutkových zjištění pod některý z důvodů uvedený v § 129 odst. 4 ZPC, protože takové individualizované

posouzení každého jednotlivého případu musí být přezkoumatelné a musí být dostatečně vypořádány klíčové okolnosti konkrétního případu (poznámka soudu: tato obecná argumentace nebyla žalobcem blíže rozvedena a konkretizována).

4. Výše uvedené povinnosti individualizovaného posouzení případu však žalovaná v dané věci nedostala, protože v jejím posouzení absentují úvahy, při nichž by se vypořádala s individualizujícími okolnostmi případu žalobce, které jej odlišují od případu standardního zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech.
5. Žalobce přicestoval do ČR s úmyslem požádat zde o mezinárodní ochranu, proto je nesprávná úvaha žalované, že by u žalobce existovalo nebezpečí jeho nekontrolovaného pohybu po území členských států EU. Úmyslem podat žádost o mezinárodní ochranu vyjádřil žalobce svoji snahu řešit pobytovou situaci. V tomto smyslu žalovaná nezohlednila specifickou situaci žalobce, který chtěl veškerou potřebnou spolupráci poskytovat správním orgánům.
6. Z jednání žalobce blíže popsaneho ve správním řízení tedy nelze vyvozovat, že by se hodlal jakkoliv skrývat, sabotovat spolupráci s žalovanou či by chtěl svévolně opustit ČR a nelegálně vycestovat na území jiných členských států EU. Naopak žalobce hodlal vyčkat rozhodnutí příslušného správního orgánu o tom, jak bude třeba řešit jeho pobytovou situaci a zda má naději na meritorní přezkoumání své žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalobce nenaznačil, že by hodlal nelegálně vycestovat nebo že by nechtěl s českými orgány spolupracovat. Ačkoliv nelze odhlédnout od žalobcovy minulosti a jeho nelegálního vstupu na území ČR, nemůže být bez významu to, že žalobce hodlal v ČR požádat o azyl. Žalovaná měla posoudit okolnosti pobytové historie žalobce na území EU a rovněž jeho současného jednání, včetně spolupráce s českými orgány. V tomto ohledu však podle žalobce rozhodnutí žalované neobstálo.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná v písemném vyjádření uvedla obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. V reakci na žalobní argumentaci shrnula nejprve skutková zjištění ohledně pobytu žalobce na území EU a ČR a k tomu vyložila aplikovaná ustanovení ZPC a judikaturu Nejvyššího správního soudu.
9. Žalovaná využila svého zákonného oprávnění a žalobce zajistila, pročez vytvořila podmínky pro realizaci jeho případného předání do země, která bude shledána příslušnou k řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Příslušným k vedení předmětného řízení je Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky (nikoliv žalovaná), který se bude zabývat otázkou, zda je přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do určeného příslušného členského státu EU v souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

10. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, je smyslem řízení o zajištění cizince *pouze vytvoření podmínek pro to, aby hlavní účel (udělení správního vyhoštění, předání do jiné země či nucené vycestování z území ČR) mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.*
11. Z rozhodnutí NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, vyplývá, že další podmínkou pro možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince je např. to, že existuje adresa pobytu cizince, kde je oprávněn se zdržovat, nebo že cizinec disponuje peněženými prostředky, které lze složit jako finanční záruku. Aby mohla být zvláštní opatření uložena, je třeba naplnit kumulativně jak podmínku, že uložení zvláštních opatření neohrozí výkon správního vyhoštění, tak podmínku, že cizinec je vůbec schopen opatření naplnit. Není-li naplněna podmínka první, nemá význam podrobně zkoumat okolnosti významné pro posouzení podmínky druhé. Obdobný závěr je obsažen také v rozsudku NSS ze dne 9. 7. 2016, č. j. 3 Azs 97/2015-22, podle něhož je vždy nezbytné zvážit, zda by uložení mírnějších opatření neohrozilo výkon správního vyhoštění a zda by stěžovatel byl schopen a ochoten jednotlivá omezení vyplývající z použití zvláštních opatření splnit. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 124 odst. 1 ZPC.
12. Žalovaná dále poukázala na rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-60, z něhož mj. vyplývá, že „*stěžovatel zdůrazňuje zejména subjektivní složku, tj. jeho možnost a ochotu se alternativními opatřeními řídit. Nelze přitom zapomínat, že aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat, a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správnímu vyhoštění vyhýbal (objektivní složka). V zákoně o pobytu cizinců je tedy absence důvodné obavy nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření.*“ Obdobné závěry vyplývají také z rozsudku NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 10 Azs 39/2016.
13. Po posouzení všech zjištěných a shora uvedených skutečností, okolností a podkladů dospěla žalovaná k závěru, že pro zajištění žalobce existují zákonné důvody, přičemž nedospěla k žádným skutkovým zjištěním, které by svědčily ve prospěch tvrzení žalobcem, které by zpochybňovaly úvahy o existenci vážného nebezpečí útěku.
14. Vzhledem k dosavadnímu chování žalobce, shledala žalovaná v jeho případě existenci vážného nebezpečí útěku spočívající jednak v jeho neoprávněném vstupu a pobytu na území ČR a pak ve zcela jasně deklarované neochotě a úmyslu se již nevrátit na území Německa. Takové jednání oslabuje důvěryhodnost a spolehlivost osoby žalobce, jasně demonstrovuje neúctu k právnímu pořádku a k povinnostem z něho vyplývajícím. Z vyjádření žalobce plyne, že nemá v úmyslu se vrátit do země, která by mohla být na základě výsledků tzv. Dublinského řízení povinna žalobce přijmout zpět na své území. Žalovaná realizuje toliko zajištění žalobce, aby mohlo dojít k případnému předání dle Dublinského nařízení do příslušné členské země.

15. Žalobce v žalobě argumentoval tím, že měl eminentní zájem svoji pobytovou situaci řešit, z čehož měla plynout jeho ochota poskytnout příslušným správním orgánům veškerou potřebnou spolupráci. Dále argumentoval tím, že má v úmyslu požádat v ČR o mezinárodní ochranu. Taková tvrzení však jsou v přímém rozporu s jeho faktickým chováním po celou dobu vedeného správního řízení, kdy na otázky správního orgánu (ohledně jeho vstupu a pobytu na území ČR či možnosti vycestování z ČR) odmítl odpovídat. Takový přístup nesvědčí o ochotě žalobce ke spolupráci se správními orgány. Žalobce do dnešního dne nepožádal o mezinárodní ochranu na území ČR, protože lze jeho tvrzení o snaze řešit svoji pobytovou situaci považovat za účelové. Ze samotného vyjádření žalobce je třeba vzít také v potaz, že nemá možnost zabezpečit si na území ČR ubytování, a že nedisponuje finančními prostředky k hrazení nákladů pro zajištění základních životních potřeb, což jsou opět kumulativní podmínky umožňující uložení zvláštního opatření, jako alternativy k žalobcem odmítanému zajištění.
16. Jelikož napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a není zatíženo žádnou vadou nepřezkoumatelnosti, žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s § 172 odst. 5 ZPC, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nařízení jednání nepožadovali) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
19. Nesprávnost napadeného rozhodnutí podle žalobce spočívala v tom, že žalovaná nesprávně a nedostatečně posoudila existenci vážného nebezpečí útěku na straně žalobce, jenž je jinak nezbytnou podmínkou pro rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 4 ZPC. Žalobce dále žalované vytkl, že její posouzení existence vážného nebezpečí útěku je účelově zaměřené na prvky skutkových zjištění svědčících v neprospěch žalobce, přičemž jsou zcela opomenuta skutková zjištění, která by byla ve prospěch žalobce, a tedy by zpochybňovala existenci vážného nebezpečí útěku. V této souvislosti krajský soud poukazuje na obsah žaloby, v níž žalobce jakkoliv neupřesnil tato svá tvrzení a neozřejmil, která skutková zjištění svědčila údajně v neprospěch žalobce, a která skutková zjištění, jenž měla být ve prospěch žalobce, byla opomenuta. V této souvislosti pak může krajský soud pouze obecně uvést, že žalovaná učinila řádná skutková zjištění, a to především z výpovědi žalobce (ale také ze systému EURODAC), tato řádně a logicky vyhodnotila a správně podřadila pod aplikovaná ustanovení ZPC. Správnost závěrů o skutkových zjištění a právním hodnocení, jak byla popsána v napadeném rozhodnutí, krajský soud ověřil rovněž z předloženého správního spisu (viz výklad níže).

20. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 30. 4. 2018 našla hlídka Policie ČR v odstaveném vlaku na hlavním vlakovém nádraží v Brně dva cizince. Jedním z nich byl žalobce a druhým byl pan J. P., státní příslušník Gruzie, s nímž je vedeno samostatné správní řízení. Lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že žalobci nebylo vydáno vízum, jenž by jej opravňovalo v současné době ke vstupu a pobytu na území ČR, proto byl žalobce téhož dne 30. 4. 2018 podle § 27 odst. 1 písm. d) ZPC zajištěn a eskortován na Policii ČR k dalšímu opatření. Zde bylo provedeno porovnání otisků prstů v systému EURODAC, přičemž byla nalezena shoda s blíže konkretizovaným ID. Na základě dožádání prostřednictvím Policie ČR, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, Oddělení zahraničních vztahů, Společného centra česko-německé policejní a celní spolupráce Petrovice – Schwandorf, bylo dne 30. 4. 2018 zjištěno, že žalobce podal v Německu dne 10. 11. 2017 žádost o azyl, která mu byla dne 10. 4. 2018 zamítnuta. Z poskytnutých údajů dále vyplynulo, že žalobce byl zajištěn v Drážďanech dne 6. 11. 2017, přičemž do 15. 1. 2018 měl opustit území Německa. Povolení k pobytu mu zaniklo dne 31. 1. 2018. Žalobce dobrovolně vycestoval neznámo kam dne 1. 3. 2018.
21. V rámci šetření věci byl se žalobcem sepsán dne 1. 5. 2018 protokol o podání vysvětlení. V průběhu jeho pořizování žalobce i po náležitém tlumočení poučení do gruzínského jazyka odmítl uvést, kdy a jakým způsobem přicestoval na území ČR. Pouze uvedl, že v ČR je poprvé, a že přicestoval spolu s kamarádem (J. P.) za účelem podání azylu. O azyl chtěl požádat jinde, než u policie, avšak kde může požádat o azyl, žalobce nevěděl. Na území EU – do Litvy přicestoval žalobce počátkem listopadu 2017 a jeho cílovou zemí bylo Německo, kde také požádal o azyl. Cestou z Litvy do Německa ztratil cestovní doklad. Náhradní si již neobstarával. V Německu dostal průkaz žadatele o azyl. Žalobce byl obeznámen s tím, že k žádosti o azyl v Německu dostal zápornou odpověď. Bylo mu nařízeno, aby opustil Německo, avšak z Německa nevycestoval mimo území EU. Do Německa se již nechce vrátit. Finanční prostředky má pouze na jídlo. Na území ČR a celé EU žalobce nemá rodinné vazby, pouta ani závazky. Jeho rodinní příslušníci žijí v Gruzii. Na dotaz, zda byl žalobci vydán doklad opravňující jej ke vstupu a pobytu na území ČR, žalobce odmítl odpovídat. Žalobce rovněž odmítl konkretizovat, jaká překážka mu brání v návratu do Gruzie. Žalobce dále uvedl, že nemá žádné zdravotní problémy.
22. Z výše uvedených skutečností, které jsou zdokumentovány ve správním spise, je zřejmé, že žalobce dne 30. 4. 2018 neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR. Z uvedeného je dále zřejmé, že žalobce je veden jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v některém členském státě EU, a to konkrétně v Německu, protože jsou zde nastoleny důvody pro zahájení řízení podle Nařízení EU č. 604/2013 (Dublinské nařízení), v jehož průběhu může být rozhodnuto o předání žalobce na území příslušného členského státu EU – do Německa.
23. Jak bylo výše citováno z obsahu správního spisu, žalobce již požádal o udělení mezinárodní ochrany v Německu, protože první a jedinou zemí příslušnou k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je v souladu s citovaným nařízením EU právě Německo, které je povinno žalobce přijmout zpět na své území, a to i v případě, kdy řízení

o jeho žádosti bylo již ukončeno. K tomu soud odkazuje na čl. 18 odst. 1 písm. d) citovaného nařízení EU č. 604/2013, podle něhož je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek v čl. 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země, jehož žádost zamítl, a který učinil žádost v jiném členském státě, nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.

24. Výše zjištěné okolnosti kolem pohybu a pobytu žalobce nasvědčovaly správnosti aplikace citovaného nařízení EU č. 604/2013 a jeho předání do Německa. Proto Policie ČR dále aplikovala v případě žalobce § 129 odst. 1, 3 a 4 ZPC a rozhodla, vzhledem k naplnění zákonných podmínek citovaných ustanovení, o zajištění žalobce za účelem jeho předání do příslušného členského státu EU.
25. Podle § 129 odst. 1 ZPC nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu EU.
26. Podle § 129 odst. 3 ZPC nelze-li předání cizince uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení, ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
27. Podle § 129 odst. 4 ZPC policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
28. Podle § 123b odst. 1 ZPC je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území ad a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly; ad b) složení peněžních prostředků (finanční záruka) ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince, které mu je zvláštním opatřením za účelem vycestování uloženo; ad c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
29. Z výše provedené citace zákonných ustanovení vyplývá, že cizince, který neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR, může Policie ČR zajistit za účelem jeho předání do příslušného členského státu EU teprve tehdy, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření ve smyslu § 123b ZPC. Další významnou podmínkou vydání rozhodnutí o zajištění cizince je okolnost, že existuje vážné nebezpečí útěku cizince. Demonstrativní výčet okolností, které mohou být považovány za vážné nebezpečí útěku, poskytuje druhá a třetí věta § 129 odst. 4 ZPC.

30. Posledně uvedené vyplývá rovněž z čl. 28 odst. 2 Nařízení EU č. 604/2013, podle něhož mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
31. Na základě zjištění zdokumentovaných ve správním spise učinil krajský soud závěr o správnosti postupu žalované a o správné aplikaci shora citovaných ustanovení na daný případ, když podmínky v nich stanovené pro zajištění žalobce za účelem jeho předání byly naplněny.
32. V případě žalobce dospěla žalovaná ke správnému závěru, že u něj nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem jeho vycestování z území ve smyslu § 123b odst. 1 ZPC, neboť žalobce, jenž na území ČR vstoupil neoprávněně, zde nemá adresu místa pobytu, byl nalezen v odstaveném vlaku, a nemá ani finanční prostředky, na základě čehož by bylo možno uvažovat o aplikaci zvláštních opatření ve smyslu § 123b ZPC. Podle krajského soudu je ze všech okolností posuzovaných v případě žalobce zřejmé, že žalovaná nemohla žalobci uložit mírnější zvláštní opatření, neboť žalobce nebyl schopen tato opatření (oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam; složit finanční záruku; osobně se hlásit policii v době policií stanovené) splnit. Nad rámec výše uvedeného žalovaná také uvedla významnou okolnost, že uložení účinných zvláštních opatření ve smyslu § 123b ZPC bylo vyloučeno v důsledku shora uvedených okolností také proto, že hrozilo ze strany žalobce nebezpečí nerespektování právních předpisů ČR a ohrožení či zmaření správního rozhodnutí o předání žalobce do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU. Uvedený závěr žalovaná zcela logicky učinila na základě vyjádření žalobce, v němž jasně deklaroval úmysl nevrátit se do Německa.
33. Pokud jde o další podmínku pro vydání rozhodnutí o zajištění cizince, a to existenci vážného nebezpečí útěku žalobce, pak na nenaplnění této podmínky poukazoval žalobce v žalobě. Jak již bylo shora uvedeno, namítal především nesprávnost a nedostatečnost posouzení existence vážného nebezpečí útěku žalobce, dále opomenutí skutkových zjištění, která by byla ve prospěch žalobce s tím, že posouzení této podmínky bylo účelově zaměřeno na prvky skutkových zjištění svědčících jen v neprospěch žalobce. Vedle toho žalobce vytýkal žalované absenci úvah, které žalobcův případ individualizují, protože podle čl. 28 odst. 2 Nařízení EU č. 604/2013 je třeba dostatečně individualizovaně posoudit naplnění podmínky existence vážného nebezpečí útěku u žalobce. Jen v takovém případě lze cizince zajistit. Uvedené povinnosti však žalovaná dle žalobce nedostála. Jelikož žalobce přicestoval s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu v ČR, nejsou logické úvahy žalované o existenci nebezpečí, že se žalobce bude nekontrolovaně pohybovat po území členských států EU. Žalovaná tak nemá podle žalobce z čeho dovozovat, že by se hodlal skrývat, nelegálně vycestoval anebo sabotoval spolupráci se správními orgány.
34. Výše uvedené žalobní argumentaci nemohl krajský soud přisvědčit.

35. Žalobce nijak neupřesňuje, v čem má nesprávnost či nedostatečnost posouzení existence vážného nebezpečí útěku na straně žalobce spočívat. Rovněž blíže neobjasňuje pouze tvrzenou účelovost posouzení žalované, jenž mělo být podle jeho názoru zaměřeno jen na údajné prvky skutkových zjištění, svědčících v neprospěch žalobce (s opomenutím těch, která byla v jeho prospěch). Údajné prvky skutkových zjištění ve prospěch žalobce anebo v jeho neprospěch rovněž nekonkretizoval. Totéž lze uvést i na adresu tvrzení žalobce ohledně nesplnění povinnosti žalované dostatečně individualizovaně posoudit naplnění podmínky existence vážného nebezpečí útěku na straně žalobce. Ani zde žalobce neupřesnil, v čem konkrétně žalovaná pochybila a jak konkrétně neposoudila dostatečně individualizovaně naplnění podmínky existence vážného nebezpečí útěku u žalobce. Podle krajského soudu byly výše uvedené výtky žalobce formulovány pouze v obecné rovině bez upřesnění konkrétního pochybení žalované. Krajský soud tak může uvedené obecné námitky vypořádat jen ve stejném obecném rozsahu. Není zcela zřejmé, jaké skutkové zjištění ve prospěch žalobce měla žalovaná opomenout. Ze správního spisu naopak vyplývají všechna skutková zjištění, která žalovaná hodnotila v napadeném rozhodnutí a tyto pak osvědčily naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobce (žalobce tato skutková zjištění zřejmě označuje za zjištění svědčící v jeho neprospěch). V posuzované věci nebyla učiněna žádná skutková zjištění, která by mohla zpochybnit naplnění podmínek pro rozhodnutí o zajištění žalobce ve smyslu § 129 ZPC a samotnou existenci vážného nebezpečí útěku žalobce, což bylo uvedeno i v napadeném rozhodnutí.
36. Není zřejmé ani to, v čem mělo spočívat nesprávné či nedostatečné posouzení existence vážného nebezpečí útěku žalobce. Žalovaná zcela logicky a správně, byť relativně stručně, posoudila na straně žalobce existenci vážného nebezpečí útěku, což je nezbytnou podmínkou pro rozhodnutí policie o zajištění cizince (§ 129 odst. 4 ZPC). Žalovaná přitom vycházela z dosavadního chování žalobce, jenž dle skutkových zjištění naplnil hned několik objektivních kritérií svědčících o existenci vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 ZPC. Posledně citované ustanovení poskytuje pouze demonstrativní výčet okolností představujících existenci vážného nebezpečí útěku, a jsou tedy přípustné i další okolnosti svědčící o existenci vážného nebezpečí útěku, než zde vyjmenované. Žalobce naplnil svým jednáním jedno z kritérií vážného nebezpečí útěku dle § 129 odst. 4 ZPC, a to že neoprávněně pobýval (minimálně dne 30. 4. 2018) na území ČR bez cestovního dokladu a platného víza. Naplnění tohoto kritéria žalobce v žalobě (ani ve správním řízení) nijak nerozporoval. Existence vážného nebezpečí útěku žalobce nespočívá jen v jeho neoprávněném vstupu a pobytu na území ČR, ale plyne i z dosavadního chování žalobce a z jeho jasně deklarované neochoty k navrácení na území Německa, resp. úmyslu nevrátit se tam. Uvedené jednání svědčí o nespolehlivosti osoby žalobce, jenž demonstruje neúctu k právnímu pořádku a k povinnostem z něj vyplývajícím. Ačkoliv žalobce nemá v úmyslu se vrátit do Německa, ze všech dosud zjištěných okolností vyplývá, že bude na základě tzv. Dublinského řízení předán právě do Německa, které je na základě Dublinského nařízení povinno žalobce přijmout zpět na své území, vzhledem k prvotní žádosti o udělení mezinárodní ochrany uplatněné v Německu. K vedení Dublinského řízení je však příslušné Ministerstvo vnitra ČR. Rozhodnutí o zajištění žalobce, které je nyní předmětem soudního přezkumu, má pouze vytvořit podmínky pro realizaci hlavního účelu – předání žalobce do země, která bude příslušnou k řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem

k dosavadnímu jednání žalobce a jeho úmyslu nevrátit se do Německa, by mohla být realizace hlavního účelu – předání žalobce do příslušné země zmařena, pokud by žalobce nebyl za tímto účelem zajištěn.

37. V napadeném rozhodnutí žalovaná dále uváděla, že dobrovolný návrat žalobce zpět do Německa se jeví jako vyloučený, neboť žalobce jednoznačně deklaroval, že se tam již nechce vrátit. Rovněž dobrovolný pobyt na území ČR po dobu Dublinského řízení se jeví jako nereálný, neboť jsou zde okolnosti, které takový pobyt výrazným způsobem budou znesnadňovat. Vedle neoprávněného pobytu bez cestovního dokladu a platného víza je to především český jazyk, který žalobce neovládá a nerozumí mu. V České republice je poprvé, adresu místa pobytu v ČR nemá. Nemá zde zajištěno ubytování, byl nalezen v odstaveném vlaku na hlavním nádraží v Brně. Žalobce má jen minimální finanční prostředky, které postačují pouze na jídlo. Žalobci je známo, že mu byla žádost o azyl v Německu zamítnuta, a že byl vyzván k vycestování. Území EU však neopustil. Pokud žalobce tvrdil, že jeho záměrem bylo přicestovat do ČR a zde požádat o azyl, pak tuto vůli jakkoliv dosud nenaplnil, a to ani při policejní kontrole v odstaveném vlaku dne 30. 4. 2018. Ze všech shora uvedených důvodů je zřejmé, že žalobce skutečně nebude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do příslušné členské země EU (Německo) ve smyslu Dublinského nařízení, nýbrž že by se mohl nekontrolovaně a svévolně pohybovat mezi jednotlivými členskými státy EU, což není možné akceptovat. Dosavadním jednáním žalobce potvrdil, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území členských států EU. Ze všech shora uvedených okolností tak lze podle soudu učinit ve shodě s žalovanou závěr o tom, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí jeho útěku. Pro zajištění žalobce tak byly naplněny zákonné důvody. S ohledem na výše citované skutečnosti či okolnosti svědčící o existenci vážného nebezpečí útěku na straně žalobce, nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce o nedostatečnosti individualizovaného posouzení existence vážného nebezpečí útěku u žalobce. Výše provedený výklad naopak svědčí o dostatečně individualizovaném posouzení případu žalobce a existenci vážného nebezpečí útěku na jeho straně. V napadeném rozhodnutí byly vypořádány klíčové okolnosti daného případu, nedošlo jen k technickému podřazení některého skutkového zjištění pod skutkovou podstatu uvedenou v § 129 odst. 4 ZPC, jak obecně namítal žalobce v žalobě. Napadené rozhodnutí a jeho důvody jsou tak zcela přezkoumatelné.
38. V závěru žalobní argumentace se žalobce snažil navodit myšlenku, že měl eminentní zájem svoji pobytovou situaci na území ČR řešit, a to jednak tím, že měl v úmyslu požádat v ČR o mezinárodní ochranu, a dále deklarovanou ochotou poskytnout příslušným správním orgánům veškerou potřebnou spolupráci. Z úmyslu požádat o mezinárodní ochranu v ČR dovozoval, že proto nemohlo existovat nebezpečí, že se bude nekontrolovaně pohybovat po území členských států EU. Současně nebylo možno z jeho jednání dovozovat, že by se hodlal skrývat nebo že by svévolně opustil ČR. Protože nenaznačil, že by hodlal nelegálně vycestovat z území ČR, chtěl vyčkat rozhodnutí příslušného správního orgánu.
39. Podle krajského soudu jsou však shora uvedená tvrzení žalobce v příkrém rozporu s faktickým jednáním žalobce v průběhu celého správního řízení a i jeho celou dosavadní

pobytovou historií na území EU. Na otázky správního orgánu ohledně jeho vstupu a pobytu na území ČR nebo možnosti vycestování z ČR žalobce odmítl odpovídat, stejně tak odmítl sdělit, zda byl držitelem nějakého dokladu, který by jej opravňoval ke vstupu na území ČR. Takový přístup v žádném případě nesvědčí o ochotě žalobce ke spolupráci se správními orgány na území ČR. Rovněž skutečnost, že žalobce do dnešního dne o mezinárodní ochranu na území ČR nepožádal, nepodporuje jeho tvrzení o snaze řešit svoji pobytovou situaci, a jedná se tak o pouhé účelové tvrzení ve snaze oddálit jeho zajištění nebo předání do příslušné členské země EU. Svoji vůli o udělení mezinárodní ochrany na území ČR nenaplnil vůči policejním orgánům ani při své kontrole v odstaveném vlaku dne 30. 4. 2018 a následném zajištění. U policejních orgánů nechtěl žádat o azyl, přitom ale sdělil, že neví, kde může o mezinárodní ochranu požádat. Ani tato zjištění ze správního spisu (vyplývající přímo z tvrzení žalobce) nesvědčí o ochotě žalobce ke spolupráci se správními orgány a už vůbec ne o tom, že měl žalobce eminentní zájem svoji pobytovou situaci legálně řešit. Šlo spíše o výmluvy, kterými se chtěl zbavit policejní kontroly a oddálit případné zajištění. Pomoc policie v podstatě odmítl a žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dosud nepodal. Tomu odpovídá i výpověď žalobce do protokolu a vyhýbavé či odmítavé odpovědi, kdy nechtěl své úmysly ohledně pobytu upřesňovat. Přesně z takových okolností lze jednoznačně dovodit, že v případě žalobce existovalo nebezpečí, že se bude nekontrolovaně pohybovat po území členských států EU, tedy že nebude dobrovolně vyčkávat rozhodnutí příslušného správního orgánu. Mohl by se tedy skrývat, spolupráci se správními orgány sabotovat a nakonec svévolně opustit ČR s tím, že bude nelegálně cestovat na území jiných členských států EU. Tuto hrozbu lze z chování a sdělení žalobce jednoznačně dovodit, ačkoliv přímo neuvedl, že hodlá nelegálně z území ČR vycestovat (to snad nebylo možno ani očekávat v případě pobytové historie žalobce).

40. V posuzované věci byly komplexně posouzeny všechny důležité okolnosti ve smyslu § 129 odst. 1 a 4 ve spojení s § 123b ZPC, a to jak okolnosti pobytu žalobce na území ČR, tak jeho celé pobytové historie na území EU a rovněž jeho aktuální postup a jednání. Žalovaná se rovněž zabývala v napadeném rozhodnutí tím, zda je předání žalobce možné a zda nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Ze sdělení žalobce je zjevné, že přicestoval bez rodinných příslušníků (kdy a jakým způsobem přicestoval na území ČR žalobce odmítl uvést) a dále, že na území ČR a i jinde v EU nemá rodinné vazby, pouta či jiné závazky. Rodinné či obdobné vazby nebyly zjištěny ani lustrací provedenou v informačních systémech Policie ČR. Jak uvedl žalobce, jeho rodinní příslušníci žijí na území Gruzie. Jelikož je žalobce podle svých slov v ČR poprvé, nemohl si na zdejším území ani žádné jiné vazby vytvořit. S ohledem na výše uvedené nebude zajištěním žalobce a následným předáním do příslušného členského státu EU nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce.
41. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalované i v tom, že předání žalobce do Německa neodporuje čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení (Nařízení EU č. 604/2013). V azylové proceduře je Německo povinno dodržovat minimální standardy ochrany základních lidských práv stanovené unijním i mezinárodním právem. Dosud není známo, že by Ministerstvo vnitra ČR nebo jiný ústřední orgán státní správy ČR anebo některý z výkonných orgánů EU, vydal závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo, že

Německo tyto minimální standardy ochrany základních lidských práv nedodržuje. Dosud nebyl vydán ani rozsudek Soudního dvora EU, Evropského soudu pro lidská práva nebo některého českého soudu, z něhož by bylo patrné, že by v Německu docházelo k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a v podmínkách pro přijetí žadatelů o azyl, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky aktuálně nepožaduje, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Německa. V této souvislosti nelze ani přehlédnout vyjádření žalobce do protokolu ze dne 1. 5. 2018, v jehož rámci neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět do Německa, resp. důvody, z nichž by bylo možné usuzovat na to, že mu v Německu hrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalobce pouze uvedl, že se do Německa vrátit nechce. Takové tvrzení však není relevantní. S ohledem na výše uvedené skutečnosti je předání žalobce v době trvání zajištění uskutečnitelné a v době rozhodování správních orgánů o zajištění žalobce této realizaci nebrání žádná překážka. Při stanovení doby zajištění přihlédl správní orgán k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce, přičemž zohlednil zejména lhůty, kterými jsou členské státy dle Dublinského nařízení vázány při žádostech o předání na území žádaného státu. Jedná se zejména o lhůtu jednoho měsíce, ve kterém Dublinské středisko při Ministerstvu vnitra ČR podává příslušnému státu žádost o převzetí cizince. Stanovená doba zajištění v daném případě 31 dnů je tak v souladu s čl. 28 Nařízení EU č. 604/2013. Měsíční lhůta začíná běžet ode dne nalezení shody v systému EURODAC, tedy od 30. 4. 2018 a v daném případě lhůta zajištění končí dnem 30. 5. 2018. Lhůta k zajištění podle § 125 odst. 1 ZPC je počítána od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, tj. od 30. 4. 2018, kdy byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) ZPC. Po součtu lhůt podle citovaného nařízení tak byla stanovena doba zajištění na 31 dnů. Ve shodě s žalovanou krajský soud závěrem uvádí, že stanovená doba zajištění byla plně v souladu se shora citovaným nařízením EU a směřovala k realizaci předání. Budou-li nadále trvat důvody pro omezení osobní svobody žalobce, v případě, že nebude v době zajištění jeho předání realizováno, může být rozhodnuto o prodloužení zajištění. V souvislosti s výše konstatovanými závěry o lhůtách či době zajištění žalobce soud uvádí, že správnost těchto závěrů žalobce v žalobě nijak nerozporoval.

V. Závěr a náklady řízení

42. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadovala), a proto jí nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

44. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení jako náklady státu (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve 2 úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) cit. vyhlášky v sazbě 3.100 Kč za každý tento úkon právní služby. K těmto úkonům dále náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Zástupce žalobce není plátcem DPH. Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší odměna za právní zastoupení žalobce v předmětné věci ve výši 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku, jak bylo ve výroku IV. tohoto rozhodnutí uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. června 2018

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.